USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **SELOTOM s. r. o.**, se sídlem Karlovo náměstí 290/16, Praha 2, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUJI 15543/2016 ODSH 236/2016 Ves, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, č. j. 31 A 40/2016 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 5.000 Kč za řízení o kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. MMJ/OD/14914/2015-13, Magistrát města Jihlavy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) [dále jen „zákon o silničním provozu“], kterého se měla dopustit tím, že *„jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X dne 24. 6. 2015 v 10:54 hodin na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.“* Konkrétně došlo k tomu, že *„neznámý řidič motorového vozidla registrační značky X dne 24. 6. 2015 v 10:54 hodin na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu porušením ust. § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu/.“* Správní orgán prvního

stupně uložil žalobkyni za tento přestupek podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokutu ve výši 4.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Nepřisvědčil totiž ani jedné ze žalobkyní uplatněných námitek. Žalobkyně měla zaprvé za to, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku; zadruhé žalobkyně namítala, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nenařídil ústní jednání ve věci, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně; zatřetí se žalobkyně neztotožnila s výší uložené sankce; začtvrté vytýká žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně, že ve výroku rozhodnutí nedostatečně popsal místo spáchání skutku; nakonec žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, když nikterak neprokázal, že by řidič vozidla nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj“.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí s výší jí správním orgánem prvního stupně uložené sankce, a to jednak z toho důvodu, že správní orgán při jejím určování vycházel z nepodložené a neodůvodněné úvahy, že nesdělila-li stěžovatelka osobu řidiče, jeho přestupkové jednání toleruje, a jednak proto, že správní orgán prvního stupně nezohlednil při určování sankce všechna zákonná kritéria.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení. Podle jejího názoru totiž měla být stíhána za porušení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu a nikoliv pro porušení § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Má totiž za to, že v okamžiku, kdy se na semaforu rozsvítila červená, již nemohla zastavit vozidlo, což je zřejmé z videozáznamu založeného ve správním spise. Stěžovatelka také upozorňuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť se v něm správní orgán nezabýval tím, zda stěžovatelka mohla ještě poté, co se rozsvítila červená, bezpečně zastavit.

[8] Stěžovatelka poukazuje i na to, že přístroj, prostřednictvím kterého byl údajný přestupek zjištěn, je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jelikož se jedná o neurčitý právní pojem, měl být správním orgánem prvního stupně vysvětlen jeho význam a provedena přezkoumatelná subsumpce. Rovněž byl správní orgán prvního stupně povinen provést dokazování, při němž by se zjišťovaly technické parametry použitého

přístroje. Vyjadřoval-li se krajský soud k tomu, jak použitý přístroj funguje, aniž by uvedl, z čeho takové závěry čerpá, a bez jakýchkoliv podkladů založených ve správním nebo soudním spise, jsou takové úvahy podle stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[9] Stěžovatelka nakonec namítá, že z rozhodnutí správních orgánů ani z napadeného rozsudku není zřejmé, jakého znění aplikovaných právních předpisů bylo použito.

[10] V doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 8. 2018 stěžovatelka dále na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, uvádí, že v posuzované věci *„[...]byl jediný důkaz o údajném přestupku (fotodokumentace) pořízen Městskou policií Jihlava v době, kdy obecní policie nebyla oprávněna k projednávání příslušného přestupku, a jedná se tedy o porušení zásady zákonnosti (legality), resp. principu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, kterému nelze poskytnout ochranu tím, že by takto nezákonně pořízený důkaz byl aprobován v řízení o přestupku, navíc jako důkaz proti obviněnému. Jednalo by se o porušení § 51 odst. 1 správního řádu a v důsledku též o porušení práva na spravedlivý proces, specificky práva na zákonný postup orgánu veřejné moci v řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny.“*

IV.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

V.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[13] Kasační soud již dne 24. 10. 2018 obdržel informaci, že žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2018, č. j. KUJI 79014/2018, vyhověl návrhu stěžovatelky na obnovu správního řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla ukončeného napadeným rozhodnutím a povolil obnovu řízení, neboť vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

[14] Přípisem ze dne 5. 12. 2018 následně žalovaný informoval Nejvyšší správní soud o tom, že správní orgán prvního stupně vydal v obnoveném řízení usnesení ze dne 14. 11. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/14914/2015/33, kterým řízení zastavil (dále jen „usnesení o zastavení řízení“), neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo stěžovatelce jako provozovatelce vozidla prokázáno. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že důkaz o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (podle současného znění zákona o silničním provozu přestupku provozovatele vozidla) byl získán nezákonně, a je tedy procesně nepoužitelný. Městská policie Jihlava totiž nebyla do dne 1. 7. 2017 oprávněna projednávat přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu a správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn provozovat kamerový systém, který by sloužil k monitorování průjezdů křižovatkou na červený signál „Stůj“.

[15] Usnesení o zastavení řízení, které nabylo právní moci dne 30. 11. 2018, bylo vydáno jako nové rozhodnutí v rámci řízení obnoveného podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ke dni nabytí právní moci tohoto usnesení bylo proto ve smyslu § 102 odst. 9 správního řádu zrušeno jednak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 1. 2016, č. j. MMJ/OD/14914/2015-13, a jednak napadené rozhodnutí.

[16] Jakkoliv správní soud při svém rozhodování vychází podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení z úřední povinnosti. Podmínky řízení přitom podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 – 24, představují *„[…]předpoklady, při jejichž splnění lze ve věci meritorně rozhodnout. Nejsou-li tyto podmínky splněny, soud nemůže ve věci jednat a rozhodnout; stará se tedy o jejich splnění z úřední povinnosti. Mezi podmínky řízení jsou řazeny např. pravomoc a příslušnost soudu, procesní způsobilost účastníka, jeho případné zastoupení, existence předmětu řízení a další.“*

[17] Nezbytnou podmínkou řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je podle § 65 s. ř. s. existence *„rozhodnutí“*. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který soud žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 39/2011 - 60, nebo usnesení ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 218/2018 - 72).

[18] Nejvyšší správní soud již také vyslovil např. v citovaném usnesení č. j. 9 As 218/2018 – 72, že *„[t]otožné důsledky pak nastanou i v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v jiném řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v tomto případě nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24, nebo ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Afs 332/2016 - 39). Nejvyšší správní soud by případným věcným přezkumem kasační stížnosti nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí. Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele.“*

[19] V nyní posuzované věci v důsledku toho, že v původním řízení o správním deliktu stěžovatelky žalovaný povolil obnovu řízení a následně v obnoveném řízení správní orgán prvního stupně usnesením řízení o správním deliktu zastavil, bylo podle § 102 odst. 9 správního řádu zrušeno napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V nynějším řízení o kasační stížnosti tedy nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení; tento nedostatek je neodstranitelný.

VI.

[20] S ohledem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[22] Stěžovatelka za kasační stížnost zaplatila soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku podle § 10 odst. 3, věty poslední, a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu